

ΤΩ ΓΙΩΡΓΑΝΤΑΡΑ

Σεβαστέ μου Γιωργαντάρα, μὴ τὸν κόσμον ἀπελπίζης·
 ἂν σοῦ ἤλθε νὰ πεθάνης, πέθανε μὲ τὰ σωστά σου.
 Μεταξὺ ζωῆς καὶ τάφου ὁμῶς μὴ μᾶς βατανίζης,
 κι' ἦτανε καιρὸς ν' ἀφήσης ὡς ἐδῶ τὰ χωράτά σου,
 ὡς ἐδῶ τὰ χωράτά σου.

Νὰ ξαπλώνεσαι σὺν κέδρος στὴ μεγάλη σου τῇ σάλα,
 νὰ ἀκούγεται στὴν πόλι πῶς ἐβγήκε ἡ ψυχὴ σου,
 τοῦ σπιτιοῦ σου χιλιάδες ν' ἀνεβαίνουνε τὴ σκάλα
 καὶ νὰ ξεψυχᾷ ὅλη ἡ Κεφαλονιὰ μαζὶ σου,
 ἡ Κεφαλονιὰ μαζὶ σου.

Νὰ σὲ βλέπουνε βαμμένο μέσα σὲ θανάτου χρῶμα
 μὲ τὰ μάτια σου κλεισμένα καὶ μὲ σφαλιστὰ τὰ χεῖλη,
 ἄχ! ἀκίνητο νὰ βλέπουν τὸ γιγάντιό σου σῶμα
 καὶ νὰ κλαῖνε οἱ ἐχθροὶ σου καὶ νὰ κλαῖνε καὶ οἱ φίλοι,
 καὶ νὰ κλαῖνε καὶ οἱ φίλοι.

Σὲ κορμάτι νὰ σὲ βάζουν σὲ κατ'άλευκο σεντόνι,
 κι' ὅταν κρύβεται ὁ ἥλιος καὶ ἡ φύσις σκοτινιάζει,
 μὲ λαχτάρα τόσος κόσμος τὸ νεκρὸ σου νὰ σηκώη
 καὶ σιγὰ σιγὰ στὸ μνήμα σὰ Χριστὸ νὰ σὲ πλαγιάζῃ,
 σὰ Χριστὸ νὰ σὲ πλαγιάζῃ.

Νὰ ἀκολουθοῦν χιλιάδες τὴν παράδοξο κηδεῖα,
 κι' οὔτε μιὰ φωνὴ οὐτ' ἓνα νὰ ἀκούγεται ἂν βῆμα,

σὺν νὰ πέθανε μαζὶ σου ὅλη ἡ Κεφαλληνία,
 σὺν νὰ τάφηκε κ' ἐκεῖνη εἰς τὸ ἴδιο μὲ σὲ μνήμα,
 εἰς τὸ ἴδιο μὲ σὲ μνήμα.

Νὰ σὲ κλείνουνε στὸν τάφο, μὲ τῇ γῇ νὰ σὲ σκεπάζουν,
 νὰ σὲ κτίζουνε τριγύρω μὲ πηλὸ καὶ μὲ ἀσβέστη,
 κι' ἐξαφνὰ ἐκεῖ ποῦ κλαῖνε μυστικά, κι' ἀναστενάζουν,
 γιὰ νεκρώσιμο ν' ἀρχίσουν ὅλοι τὸ **Χριστὸς ἀνέστη**,
 ὅλοι τὸ **Χριστὸς ἀνέστη**.

Ἵστερ' ἀπὸ χίλια τέτοια σὺ νὰ κάθεσαι κρυμμένος,
 μέσα εἰς τὴν κάμαρά σου ὅλου; μας νὰ κοροϊδεύης,
 κ' ἐν ᾧ ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι εἶσαι καὶ λυωμένος,
 ἐξαφνὰ νὰ βγαίνης μπρὸς του, σὰ στοιχειὸ νὰ ζωντανεύης.
 σὰ στοιχειὸ νὰ ζωντανεύης! . . .

Καὶ ν' ἀκούωμε μιὰ μέρα, ἓνα σουσουρο μιὰ ἀντάρα
 καὶ φωναῖς μισαῖς κομμέναις-εἶν' ἐκεῖνος νάτος, νάτος
 καὶ νὰ δοῦμε νὰ προσβάλλῃ τὸ θεὸ—Γεωργαντάρα
 Καὶ βρολιὰ καὶ ψαλμωδίας, δεῦρο ἐξω Γιακωβάτος
 δεῦρο ἐξω Λαζαράτος!

Μάγκας-

ΑΘΗΝΑΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ἦτον ἡ ἡμέρα Κυριακὴ, καὶ ὁ οὐρανὸς κυριακὸς, ἐξα-
 πλούμενος ἤδη, ὡς μετανοοῦσα Μαγδαληνὴ, κατακύανος,

Καὶ ἐξῆλθε πρὸς ἀναζήτησιν τῶν συντρόφων του εὐπα-
 τριδῶν.

ΚΕΦΑΛΙΟΝ ΣΤ'.

ΣΚΙΑΧΤΗΣ.

Ἐν προκεχωρηκυῖα ὥρα τῆς νυκτὸς ἀνευρίσκομεν τὸν
 Μαῦρον ἐν τινι πλησίον τῆς παραλίας καπηλείῳ ἐν συντρο-
 φίᾳ μετὰ τοῦ καλοῦ φίλου ἡμῶν Σκιάχτη, ὃν πρὸ τοσού-
 του χρόνου δὲν συνηντήσαμεν. Ὁ Μαῦρος παρήγγειλεν τέσ-
 σαραι φιάλας οἴνου εἰς τὸν κάπηλον, ὅστις ἀφοῦ ἐπὶ ἑπτὰ
 ἔτη ἠναγκάζετο νὰ νηστεύῃ δις τῆς ἡμέρας, ἐλλείπει θα-
 μῶνων, δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ μεταχειρισθῇ οὐδὲ ὡς ὄξος τὸν
 οἶνον ὃν δὲν ἐπώλει, ὡς μὴ ἔχων ὅσον τι ἵνα τὸ ἀρτύσῃ
 δι' αὐτοῦ, εἶρε τέλος τὴν τύχην του ἐνεκα τῆς ἐπιστρα-
 τείας τῶν Βενετῶν, διότι οὗτοι ἐφάνοντο πολὺ διψασμέ-
 νοι, καὶ εἰς εἰκοσὶν ἡμέρας ἔλαμε τοσαύτην οἶνον κατανά-
 λωσιν, ὅσην δὲν ἠδύνατο νὰ κάμῃ εἰς εἰκοσὶν ἔτη.

Ὁ Σκιάχτης ἐφάνετο λίαν εὐχαριστημένος ἐκ τοῦ βίου,
 καὶ πολὺ φαιδρότερος ἢ τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν τὸν
 ἀπαιτήσαμεν. Ἦτο παχὺς, δροσερὸς, εὐρωστος καὶ οἱ χα-
 ρακτῆρές του εἶχον ἡμερεύσει καὶ ἐξανθρωπισθῇ, ἀπὸ τοῦ
 φόνου τοῦ Μορώζη καὶ ἐντεῦθεν. Ἀπόδειξις ὅτι, ἂν δὲν
 κακουρήσῃ τις, δὲν δύναται νὰ βελτιώσῃ τὴν τύχην του
 ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Καὶ ὁμῶς ὁ Σκιάχτης δὲν εἶχεν ὠφεληθῇ ὅσον ἠλπίζεν
 ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως ἐκείνης· εἰ δὲ μὴ, ἂν ἦτο ἐντελὲς ἱκα-
 νοποιημένος, δὲν ἤθελε δεχθῇ νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκ-
 στρατείαν ταύτην. Ἡ γραῖα Κοκκινῶ τοῦ εἶχε καταφάγει
 τὰ δύο τρίτα τῶν κερδῶν του, ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου ἐκείνου
 ἐμπορίου, ὅπερ εἶχεν ἐπιχειρήσει διὰ τοῦ πτώματος τοῦ
 Μορώζη ὡς ἐμπορεύματος. Ἡ γραῖα αὕτη ἦτο λίαν πα-
 νοῦργος, καὶ εἶχεν ἐκθάψει παλαιὰ κατὰστιχα χρῶν, ἀτι-
 να ὁ Σκιάχτης εἶχε πληρώσει δις καὶ τρεῖς ἴσως. Οὕτως εἰς
 τὸν Σκιάχτην οὐδὲν σχεδὸν ἔμεινεν ἐκ τοῦ κέρδους. Ὅθεν
 ἠναγκάσθη ν' ἀναλάβῃ καὶ νέαν ἐπιχείρησιν, καὶ ἐστρατο-
 λογῆθῃ πικρὰ τοῦ Μαύρου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι κρείττονος τύχης.
 Ἡ Κοκκινῶ εἶχεν ὁσφρανθῇ τί συνέβη μετὰ τοῦ Μορώ-
 ζη καὶ τοῦ Σκιάχτη καὶ εἶχεν εἰς τούτον ὑποσχεθῇ νὰ σιω-
 πῇ πρὸς πάντας τὰς ὑποφίας τῆς, ἂν τῇ ἐδίδοε μέρος,
 ἢ καὶ τὸ ὅλον τῶν ὠφελειῶν του. Εἰ δ' ἄλλως, τὸν ἠπεί-
 λει ὅτι ἤθελε καταστήσει τὰ πάντα γνωστὰ εἰς πάντας τοὺς
 ἐν τῇ καπηλείῳ διημερεύοντας. Ἄνευ τούτου, θὰ κατῳ-
 ροῦ εὐκόλως ὁ Σκιάχτης νὰ πείσῃ πάντας ὅτι ἡ ἀφάνεια
 τοῦ Μορώζη προήρχετο ἐξ ἀποδημίας ἢ νόσου ἢ αἰρνηδίου
 θανάτου. Ἀλλ' ἡ γραῖα Κοκκινῶ ἦτο ἀκίνδυνος γυνή. Οὐ-
 δεὶς ἐκ τῶν μεθυστῶν ἐκείνων τῶν συσσωρευμένων περὶ τὰς
 τραπέζας τοῦ καπηλείου εἶχεν ἐννοήσῃ ἢ ὑποπτεύσῃ ἢ φαν-
 τασθῇ ὅτι ὁ Σκιάχτης ἦτο δυνατὸν νὰ φονεύσῃ ποτὲ τὸν
 στενὸν φίλον αὐτοῦ Μορώζη, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ πω-